

Nếu gặp lại nhau

...

1. An đi vào trong sảnh chờ sân bay, cô lóng ngóng tìm cửa số 10 như chị bán vé đã hướng dẫn. Đúng là lần đầu tiên của bất cứ việc gì cũng khiến con người ta bỡ ngỡ, nhất là những điều mà mình đã mong muốn từ lâu. An sắp rời Sài Gòn để đến với Hà Nội, thành phố từ nhỏ cô đã mong sẽ có dịp nhìn thấy tận mắt chứ không phải qua màn hình tivi, qua internet hay những dòng trạng thái của bạn bè trên facebook. Hà Nội với An là gì nhỉ? Là có hương hoa sữa mà các nhà thơ nổi tiếng hay nhắc đến trong các tác phẩm của họ. Là có hồ Gươm đã để lại dấu ấn sâu sắc qua từng trang sử. Là những ngôi nhà cổ kính, đẹp kì ảo đến nao lòng... Với An, Hà Nội đẹp lắm, kỳ diệu lắm.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng tưởng tượng của An, là Nam – cậu bạn chung lớp và ở cùng dãy trọ với cô.

- “Bầu trời tư cách” của tôi ơi, nàng lên máy bay chưa?

- Lên mà vẫn nghe điện thoại được à, hỏi gì mà “thiếu muối tiêu” thế!

- Ủ ờn! Quên. Mà lần đầu tiên cậu đi máy bay phải không? Cảm giác thế nào? Hồi hộp không?

- Lo chết đi được. Mà cậu từng đi máy bay rồi phải không? Thế... thế lên máy bay có được ăn uống gì không?

- Trời ơi, cậu cứ suốt ngày ăn với uống, thảo nào người như con chim cú. Được, vẫn được ăn uống, nhưng xì tiền ra thì sẽ có các cô chân dài phục vụ nàng tới tận miệng.

Nam cười, cười cô bạn to xác nhưng tư tưởng không khác gì một đứa trẻ đang ở cái tuổi “ấm thực là niềm đam mê”. Cậu biết sau câu trả lời của cậu, An sẽ chẳng dám nuôi hy vọng được ăn uống miễn phí khi đi máy bay như trên phim Hàn. Mà phim cũng không phải là lừa đảo, nhưng diễn viên toàn đi ghế hạng sang, có nghĩa là ăn uống được phục vụ không cần mua, vì dù sao cũng đã có trong tiền vé. Nhưng sinh viên nghèo thì lấy đâu ra tiền mà đi vé

hạng sang, chỉ riêng vé khứ hồi lần này An cũng đã phải mất cả ba tháng lương làm thêm của cô.

- Nàng đi Hà Nội làm gì đấy? Sao gấp gáp thế? Đùng một phát tự dưng bảo ra Hà Nội, ngoài ấy lại không có người thân, có chuyện gì gấp lắm hả?

- Có gì đâu, đi tìm bình yên thôi.

- Đây không tin một người bần xin như cô lại có thể bỏ ra ba tháng lương chỉ để vi vu ở Hà Nội hai ngày. Chẳng lẽ có anh nào ngoài ấy?

- Chuẩn! – An cười lớn làm mọi người xung quanh nhìn về phía cô. Cô ngượng đỏ mặt, hạ giọng – Đùa thôi, ra Hà Nội để chơi thôi, thế cậu không biết “bầu trời tư cách” của cậu nói là làm, thích là nhích à?

- Thế mà không rủ tớ đi cùng, buồn muốn giận luôn. Khi về nhớ mua quà nhé. Mà ra đây cậu ăn ở làm sao?

- Ăn không khí! Ở cầu Long Biên. Đùa chứ ra đây tớ đặt khách sạn giá rẻ, tớ có gọi điện đặt trước, cậu đừng lo. Không sao đâu, Hà Nội dễ thương của tớ sao mà đánh lừa tớ được. Tớ sẽ đi nguyên vẹn, về lành lặn cho cậu xem.

- Ừm, thế thì đi cẩn thận nha.

Nam cúp máy, trút ra một tiếng thở dài. Cậu lo cho An. Cậu gọi cô là “bầu trời tư cách” không phải vì cô là một sinh viên ưu tú của trường, cũng không phải vì cô luôn có những triết lý đúng đắn mà vì cú đấm đầu năm nhất cô dành cho cậu.

Hồi ấy, với tư tưởng của một tân sinh viên đạt mức điểm đủ trở thành thủ khoa của ngành, cậu vênh váo bước vào trường và cũng chẳng muốn tiếp xúc với những người như An – vào học vì rớt nguyện vọng 1. Cho đến khi mật độ xuất hiện trước mặt cậu của An nhiều dần vì cô là lớp trưởng lớp nguyện vọng 2, phải thường xuyên gặp lớp trưởng nguyện vọng 1 – là cậu – để nói chuyện về việc ghép hai lớp làm một. Dĩ nhiên là với tư tưởng “phân biệt đối xử” của Nam, cậu không chấp nhận và viết hẳn một bản “Tờ chối ghép lớp” đưa cho cô chủ nhiệm, rồi lại tiếp tục vênh mặt để chứng tỏ cậu là người vào cửa chính, còn An chỉ là cửa phụ dù cả hai đều là lớp trưởng.

Một cú đấm vào giữa mặt Nam trong buổi hẹn gặp mặt “lần cuối” của hai lớp trưởng, vì cô chủ nhiệm đã đồng ý để riêng hai lớp. Nam nhớ như in hình ảnh một cô gái không nói năng gì 15 phút liền, chỉ ngồi nhìn, cặp mắt xoáy sâu vào mặt cậu rồi đập bàn đứng dậy tung cú đấm, sau đó thì một tràng “lời hay, ý đẹp” tuôn ra:

“Cậu nghĩ cậu là con ếch đang ngồi đáy giếng hay sao mà lại có suy nghĩ và tư tưởng thối nát như vậy hả? Ai bảo nguyện vọng 2 là yếu kém hơn nguyện vọng 1? Chúng tôi chỉ vì không đạt được cái đích cao nhất của mơ ước nên mới đi con đường thứ 2. Ít nhất chúng tôi là những người biết tạo ra cơ hội sau thất bại, còn hơn những kẻ chỉ mới thành công một lần mà tỏ ra không ai bằng mình.”

Giọng nói của An vang khắp phòng học, cũng may lúc đó sinh viên đã ra về hết, nếu không thì... Nam chỉ có nước độn thổ. Dĩ nhiên với độ hiểu biết như cậu thì những gì An nói, quỵen với cú đấm vài giây trước đang dần ngấm sâu vào trong cậu. Bị đau thì ai chẳng tức, ngay lúc đó cậu cũng đập bàn đứng dậy, chỉ gằn giọng: “Không thèm chấp con gái” rồi bỏ về.

Nhưng đêm hôm ấy, lớp trưởng nguyện vọng 1 đã gọi điện cho cô chủ nhiệm để nói về việc đồng ý ghép lớp trong sự ngỡ ngàng của cô giáo. Cũng từ lúc đó, An trở thành “bầu trời tư cách” của Nam, vì cô đã cho cậu kịp nhận ra điểm dừng của thành công nhất thời.

2.

18h30, giọng nói ngọt ngào của chị phát thanh vang lên, An nghe chữ được chữ mất vì đang gật gù ngủ. Đến lúc một bà chị ngồi bên cạnh tru tréo lên: “Trời ạ, sao lại delay chuyến bay đến hơn 10 giờ đêm chứ!” thì cô mới giật mình ngồi dựng dậy. Có nghĩa là sẽ bay muộn, có nghĩa là cô phải ngồi chờ gần bốn tiếng nữa mới được lên máy bay, có nghĩa là... cô ra Hà Nội muộn hơn rất nhiều so với dự định. Cô vò đầu, bứt tóc vì mớ suy nghĩ đang rối bòng bong trong đầu thì có một bàn tay đủ lớn để nắm gọn tay cô đặt lên đầu cô, vỗ vỗ:

- Không sao đâu “nhóc” à. Ra muộn cho mát mẻ, giờ này Hà Nội đang nóng lắm.

Cái giọng bắc nghe ngọt ngọt, êm êm như mật rót vào tai An, nhưng ngay lập tức đánh gục cảm xúc của cô vì cái kiểu giống bị xác định nhằm giới tính. Mà cũng có lý khi người ta gọi cô như vậy, tóc tém, quần sooc nam, áo phông nam... một phong cách rất chi là “men” thì lấy đâu ra chất nữ tính để người ta gọi tiếng “em gái” cơ chứ. Nhưng vẫn phải cho mình cơ hội thanh minh về giới tính, An quay lại tính đính chính sự thật:

- O ơ, em...

- Ra muộn không có chỗ ở phải không? Anh cũng đang lo đây, khách sạn thì đặt rồi, nhưng người ta chỉ cho người đón lúc trước 9h đêm thôi, bây giờ chuyến bay bị delay đến hơn 10h, có nghĩa là gần 12h đêm mới đến nơi.

- Vâng. – Giọng An bé hăn đi như tìm được người bạn đường cùng cảnh ngộ, nhưng cô cũng quên mất sự kiện chính. Anh tiếp lời.

- Nhìn nhóc anh đoán... nhóc ra Hà Nội thi đại học à? Đi một mình sao? – Anh tự đoán, tự suy diễn rồi trợn tròn mắt ngạc nhiên. Còn An thì không quan tâm về đầu mà chỉ gật gù trả lời vế sau. Anh tiếp tục:

- Dừng cảm thật đấy, anh ngày trước đi thi đại học toàn phải bố mẹ đưa đón, không dám đi một mình vì sợ lạc đường. Bọn trẻ bây giờ...

- O, em là sinh viên năm hai anh ơi. – Đến giờ An mới tỉnh táo để nhớ lại về đầu câu nói trước của anh, cô ngắt ngang lúc anh nói.

- Sinh viên năm hai? – Anh ngân dài câu hỏi mang tính chất cảm thán – Nhưng sao giọng em...

- Em là con gái anh à. – Cô đưa vẻ mặt và ánh mắt buồn không thể tả về phía anh. Còn anh thì đỏ mặt, không nói được gì chỉ cười trừ cho qua. An quay lên, thở dài ngao ngán. Cô đeo phone nghe nhạc, cũng có phần nào đó thông cảm với sự hiểu nhầm của anh, cũng tại cái phong cách ăn mặc quái dị của cô khó mà tránh khỏi sự hiểu nhầm. 15 phút trôi qua trong bản nhạc I'm yours của Jason Mraz – dĩ nhiên là chỉ mình An nghe, bất ngờ từ phía sau lại một bàn tay vỗ vào vai cô, cô bỏ phone ra, quay lại:

- Anh xin lỗi nhé! Anh không cố ý gọi em như thế, anh cứ tưởng...

- Không sao đâu anh, vẫn có nhiều người nhầm em là con trai mà! Tại em ăn mặc hơi quái thì phải. – Cô nở một nụ cười đủ để cho người đối diện biết rằng họ nhận được sự thông cảm.

3.

Chuyến bay cất cánh, lơ ngơ mãi An mới biết đường để lên.

“D, E, F... Thôi ngồi đại!”. Dù chị tiếp viên hàng không xinh đẹp đã hướng dẫn đường đi đến chỗ ngồi, nhưng khi đứng trước ba cái ghế ghi D, E, F thì An lại chẳng biết ngồi ghế nào. Lần đầu tiên đi máy bay, chọn chỗ ngoài cửa sổ có lẽ là tốt nhất, nghĩ thế cô liền ngồi sát vào trong. Nhìn ra ngoài cửa sổ bé tí, Sài Gòn vẫn còn to lắm, cô đang chờ đợi cảm giác được lên cao và muốn dùng tay che cả thành phố Sài thành – nơi đối với cô nó rộng lớn vô cùng. Nhưng niềm hạnh phúc ngắn ngủi của cô khép lại khi một bàn tay đặt lên vai cô và tiếng nói cô không thể hiểu cất lên. Đó là một chị người Hàn, cô đoán thế qua vẻ ngoài của chị, nước da trắng, mắt một mí và cái câu có nghĩa là “Xin lỗi” tiếng Hàn cô vẫn thường hay nghe trên phim thốt ra từ miệng chị ấy. An lúng túng nhìn theo tay chị ấy, chị ấy chỉ lên trên các ký tự D, E, F rồi nói gì đó bằng tiếng Hàn mà cô không hiểu. Đang xanh mặt và toát mồ hôi vì viễn cảnh diễn ra trước mắt thì người ấy lại xuất hiện – cái người nhằm cô là một cậu nhóc lúc ngồi ở sảnh chờ.

- Cô ấy nói với em là chỗ em đang ngồi chính là chỗ của cô ấy. Chỗ em là ở giữa, ghế E.

Rồi anh quay sang nói gì đó với chị người Hàn, nói bằng tiếng Hàn. An ngại ngùng gật đầu lia lịa, lúng túng đứng dậy đi ra ngoài nhường chỗ cho chị người Hàn. Cô chuyển vào ngồi ghế giữa, chưa kịp hết ngỡ ngàng thì bất ngờ lại đến, anh ngồi xuống cạnh cô.

- Ơ ơ... Anh ngồi đây à?

- Anh ngồi đây không được sao? Hay là em thích ngồi chỗ của anh?

- À không... - Cô cúi mặt – Em không nghĩ lại trùng hợp thế này.

- Duyên cả đây em ạ! – Anh cười, để lộ chiếc răng khểnh đúng lúc An liếc nhìn lên. Cô quay vội về phía chị người Hàn, miết cằm suy nghĩ: “Thật lòng mà nói thì anh ta là người thứ ba mình cảm thấy cũng ưà nhìn. Dĩ nhiên là

sau ba và anh ấy”. Dứt dòng suy nghĩ, cô quay lại:

- Em chẳng tin vào duyên phận.
- Nói vậy thôi chứ anh cũng không tin lắm, nhưng trùng hợp thì cứ tạm gọi là duyên đi.
- Cũng được anh ạ. Mà anh biết tiếng Hàn ư? – An liếc qua chị người Hàn.
- Anh là giáo viên dạy tiếng Hàn em à.
- Woa! Hèn chi. Kiểu này có khi anh sẽ làm chồng ở sứ kim chi cũng nên.

Anh lại cười, nhưng không nói gì nữa. Sau khi chị tiếp viên hàng không xinh đẹp nào đấy nói trên loa phát thanh về những điều cơ bản khi đi máy bay, máy bay bắt đầu khởi hành. An hồi tiếc vô cùng vì không biết trước để mà mua vé ngồi cạnh cửa sổ, cho nên cô cứ cố gắng nhoài người về phía cửa sổ để nhìn rõ hơn viễn cảnh đang diễn ra bên ngoài. Chị người Hàn có vẻ cũng dễ tính nên không nói gì lúc An động trúng người chị ấy, còn An thì ước gì mình biết nói tiếng Hàn để có thể cầu xin: “Chị làm ơn cho em ngồi cạnh cửa sổ, đây là lần đầu tiên em đi máy bay, em thích lắm. Nhưng chị lại ngồi ghế đó rồi, chị đổi chỗ cho em được không? Chị sẽ được ngồi cạnh người mà có thể là chồng tương lai của chị...”

Nhưng không được, vì đến câu ấy nói bằng tiếng anh – thứ tiếng cô học gần 10 năm trời mà còn chưa được, huống hồ tiếng Hàn chỉ biết mỗi mấy câu “Em yêu anh”, “Xin chào”, “Xin lỗi”... Giờ thì cô đã ngộ ra cái chân lý của sự ngăn cách về ngôn ngữ. Mặc dù người ngồi bên cạnh cô – là anh – biết tiếng Hàn, nhưng nếu nói với anh đây là lần đầu cô đi máy bay, lại còn hăm hở muốn ngồi cạnh cửa sổ thì mất sĩ diện con gái lắm, rồi anh lại sẽ nghĩ cô chỉ là một đứa con nít ranh. Cô không thích thế và rồi, cô quyết định an phận thủ thường.

Máy bay bắt đầu cất cánh, lúc mới lên cao, An cảm giác thấy hơi ngợp. Cô phải nắm chặt hai thành ghế để giữ bình tĩnh, nếu không cô sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng mất, lần đầu tiên đi máy bay và cũng là lần đầu tiên thực hiện được cái ước mơ đến với Hà Nội. Lúc máy bay đã lên cao, cô trút một hơi thở dài như vừa tận hưởng một điều hồi hộp nhất trong đời, nhưng cô nhận ra có

gì đó không đúng lắm. Thành bên trái của ghế nó hơi ấm và còn mềm hơn bên phải. Cô nhìn xuống, “a” lên một tiếng rồi vội rút tay về. Thì ra này giờ cô nắm lấy cánh tay anh mà cô không hề hay biết, mặt cô nóng đỏ lên. Anh hiểu ý, cười xòa:

- Không sao em ạ, nếu buồn ngủ anh có thể cho mượn luôn bờ vai này, còn tay anh cho em dùng miễn phí.

- Em xin lỗi, em không để ý.

- Có gì đâu, coi như huề vụ lúc chiều anh nhận nhầm em là con trai. Huề nhé! Không cần áy náy đâu.

“Chẳng biết là duyên hay là oan gia nữa, hết lần này đến lần khác đụng độ nhau” – Cô nghĩ thế và tự cười, nụ cười có phần thẹn khi nghĩ thêm về cái nắm tay “vô tình” lúc này.

...

4.

“Alo, em xuống sân bay rồi anh ạ, anh ra đón em được không?”

“Trời! Sao em xuống muộn thế, anh nhớ em nói với anh là em bay lúc 7h tối cơ mà... Ủm! Giờ đã gần 1h sáng rồi... Anh... chắc anh không ra được đâu, giờ này đi làm phiền bác chủ nhà lắm! Em... em tự bắt taxi về khách sạn nhé. Anh sẽ đến khách sạn đón em lúc 8h sáng nhé!”

“Ồ, nhưng mà...”

“Thế nhé! Anh ngủ đây, chúc em ngủ ngon. Bao giờ đến nơi thì nhắn tin cho anh!”

“Ồ, vâng, em biết rồi... Anh ngủ ngon.”

Giọng An xịu xuống, cô vừa trút ra một tiếng thở dài cũng là lúc những giọt nóng hổi rớt xuống mặt đường Hà Nội bỏng rát. Phải rồi, cô đang đứng ở Hà Nội, nơi cô mơ ước được đến và là nơi có người yêu “bí mật” của cô. Cô quen Quân như một trò đùa định mệnh, cô không tin vào tình ảo và cũng không muốn yêu một người ở xa, nhưng rồi cô không thoát khỏi cái vòng mà cô loại trừ nó ra khỏi đời cô. Bởi vì giờ đây, anh chính là một người ở xa và cũng là người yêu của cô.

An không nhớ rõ cô đã yêu Quân từ khi nào, nhưng những câu chữ của anh trên khung chat yahoo luôn khiến cô xao xuyến, cứ như chính con người thật của anh đang ngồi bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô rồi thì thầm vào tai cô những câu yêu thương có cánh. Sự đời vẫn thế, kẻ càng cho rằng mình là người tỉnh táo thì khi say, họ càng dễ quên lối về nhà hơn những kẻ suốt ngày say mèm trong men rượu. Cô chính là kẻ tỉnh táo, nhưng đã say tình ảo với một trái tim thật và tình cảm cũng là thật.

Nhưng ngay lúc này đây, đứng trên mảnh đất cô muốn đến từ lâu, sao lòng cô có phần hụt hẫng. Khác quá! Quân khác với những lần hai người nói chuyện ở khoảng cách xa gấp nhiều lần bây giờ. An biết giờ đây hai người ở không xa nhau, nhưng sao anh lạnh lùng quá mức khiến tim cô hơi tê buốt, cảm giác

thật khó chịu. Đứng thêm một lúc, cô gạt đi những giọt nước vô ích và tự trấn an mình “Ai bảo số mình không may, ra muộn quá người ta làm sao đi đón được! Thôi cứ tìm cách về khách sạn đã, mai tính.”

Không hiểu là ông trời đang đùa với cô hay tại Hà Nội không muốn chào đón cô, một cơn mưa như trút ào xuống, cô không kịp tránh. Nỗi buồn xen lẫn tủi hờn, cô òa khóc, mưa cứ thế kéo tuột những giọt nước mắt mặn đắng của cô một cách nhanh hơn, nhiệt tình hơn. An thật sự muốn gọi cho anh, nhưng lòng kiêu hãnh của một đứa con gái không cho phép cô làm vậy, đôi lúc cô muốn vượt quách cái lòng kiêu hãnh dở hơi của mình đi để có thể nói cho anh nghe mọi điều cô nghĩ, mọi chuyện cô đang gặp phải... nhưng không thể, nó quá khó đối với cô.

- Sao lại đứng đấy? Mưa to thế sao không vào tìm chỗ trú. Hay là em chưa bắt được xe?

Một chiếc taxi dừng lại trước chỗ An đang đứng, màn kính kéo xuống, cô lơ mơ nhận ra người con trai lúc tối cô đã gặp hai lần. Bờ môi run rẩy của cô không thốt nên lời, anh nói tiếp:

- Giờ em đi đâu? Có lên đi chung xe với anh được không? Đưa địa chỉ đây anh xem rồi có gì anh nói tài xế đưa em đến nơi. – Anh vừa nói, vừa bước xuống xe, mặc trời đang mưa.

An ngẩng mặt lên nhìn anh, mắt vẫn đọng nước, là cả nước mắt và nước mưa. Cô lấy trong túi áo ra tờ giấy đã ướt mềm vì nước mưa để đưa cho anh.

- Khách sạn X... Ôi em ơi, là chỗ anh đến mà. May quá, thế thì lên xe luôn nhé, đưa vali đây cho anh.

Không đợi cô kịp phản ứng, anh kéo chiếc vali đã ướt về phía đuôi xe. Một lúc sau, An chợt tỉnh, cô nhận ra mình đang ngồi trong xe và bên cạnh là một người lạ cô không quen biết. Bỗng cô giật mình, người luôn tỉnh như cô sao lại có thể tin người lạ và bước lên xe ở một nơi lần đầu tiên đặt chân đến thế này. Cô chưa kịp đòi xuống xe thì xe đã dừng trước khách sạn X, cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang bên cạnh thấy người con trai lạ đang nhìn cô mỉm cười. “Anh ấy cũng hiền, chắc là người tốt!” – Cô thầm nghĩ.

Còn gì hạnh phúc hơn với một đứa tiết kiệm tiền đến mức không dám ăn đủ bữa là việc không phải trả tiền taxi. Mặc dù cô đã cố gắng năn nỉ anh chia đôi tiền taxi, nhưng anh không chịu, cũng phải thôi, làm gì có người con trai nào lại nỡ lòng chia đôi tiền taxi với người đang buồn vì tình chứ. Cũng không đúng, anh đâu biết cô buồn vì chuyện gì, chỉ thấy cô thần thờ như người mất hồn thôi, chắc tại anh nghĩ cô mất tiền nên không bắt cô trả tiền.

- Anh xách đồ giúp em nhé, đừng ngại, cùng lỗ đường giúp đỡ nhau thôi, anh không gạt em đâu mà lo. – Cắt ngang dòng suy nghĩ vớ vẩn của An, anh kéo hai chiếc vali đi vào, một của anh và một của cô.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, cô cuộn mình trong chăn như con cún nhỏ vừa đi ngoài trời mưa. Nhưng cũng nhờ cơn mưa, cô kịp nhận ra và lấy lại được niềm kiêu hãnh mà cô suýt nữa thì đánh mất vì Quân. Sau khi nhận tin cho Nam rằng cô đã đến nơi an toàn, cô quyết định tắt máy và sẽ ngủ một giấc dài, không nhắn tin hay gọi điện cho Quân để coi như là sự trừng phạt dành cho việc không quan tâm hết lòng đến người yêu.

Khoảng cách thật gần, nhưng sao nỗi nhớ dài đến vô tận. Mưa đang vỗ về cây lá, nhưng không làm vơi đi nỗi buồn đang ngự trị trong lòng An.

5.

7h sáng, tiếng gõ cửa phòng làm An tỉnh giấc, cô mở nguồn điện thoại. Có một tin nhắn của Nam chúc cô đi chơi vui vẻ, cô nhìn đồng hồ và cứ nghĩ là Quân đến sớm để chuộc lỗi với cô.

- Anh đợi em chút xíu.

Bên ngoài có tiếng đêng hăng, cô vừa chạy ngay vào phòng tắm, vừa hồi hộp được gặp người đứng sau lớp cửa kia. Sau khi thay cho mình bộ cánh hoàn toàn khác với mọi ngày, cô ngại ngần bước về phía cửa.

- Anh đợi em có lâu lắm không?

- Ừm! Cũng không lâu lắm...

Sau câu trả lời ấy là hai cặp mắt nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên. An sửng sốt vì người đứng trước mặt mình không phải là người cô nghĩ, còn anh thì không tin cô bé dễ thương trong bộ váy xanh ngọc chính là cô nhóc mà anh đã nhầm giới tính ngày hôm qua.

- Sao lại là anh?

- Chứ em nghĩ là ai? Anh định mời em đi ăn sáng. Nếu em không có hẹn thì...

- Em có hẹn rồi! – Nói rồi cô đóng sầm cửa lại một cách bất lịch sự. Trong vài giây suy nghĩ, cô nhận ra đêm qua Quân không hề quan tâm đến việc cô đến khách sạn hay chưa, sáng dậy cũng không nhắn tin cho cô... cô mở cửa với hy vọng người kia chưa đi:

- Anh gì ời! Em đi ăn sáng cùng anh được không? Em không có hẹn. – May quá, anh chỉ vừa quay lưng định đi thôi.

- Dĩ nhiên là được, anh sẽ mời em.

Cả hai nhìn nhau cười. An nghĩ mình đang lợi dụng người con trai đi phía

trước cô, nhưng chỉ tại anh xuất hiện đúng lúc cô muốn giận người yêu cô, cứ xem như mọi chuyện diễn ra theo quy luật của nó vậy.

- O, em nhớ là anh cũng đi taxi đến đây như em mà... - Cô ngạc nhiên hỏi khi thấy anh đi xuống bãi đỗ xe.

- Xe này là của bạn anh, sáng sớm anh ấy vừa đem qua cho anh mượn.

Đi cùng anh vào một quán không nhỏ, nhưng cũng không lớn, tường quán sơn màu lục nhạt và bàn ghế bằng trúc nhìn rất độc đáo. Điều thú vị là nền của quán như một cái ao rộng lớn, muốn đi qua phải bước cẩn thận trên các tảng đá hình lá sen, ở dưới có rất nhiều cá bảy màu lấp lánh. Anh mời cô món phở Hà Nội nổi tiếng mà ở Sài Gòn dù có cũng không thể mang hương vị giống như món phở cô đang ăn, sau đó thưởng thức thêm một ly capuchino đậm đà.

Những bản nhạc không lời nhẹ nhàng đi vào lòng người, khiến ai cũng muốn vứt bỏ ngoài tai những lời thị phi, tránh xa cuộc sống ồn ào chỉ để ngồi lại đây, với hiện tại, với những giây phút đắm mình trong âm nhạc và hương vị thơm ngon của đồ ăn, thức uống không chê vào đâu được. An cũng sẽ như thế nếu không vì cuộc điện thoại gọi đến cắt ngang dòng cảm xúc đang dần lắng đọng của cô.

“Em đang ở đâu vậy? Anh xin lỗi vì không thể đón em ở sân bay, anh đang có chút công việc, tầm 9h anh qua chỗ em nhé!”

“Anh ơi! Em...”

“Anh xin lỗi, vì em ra không đúng lúc, dạo này anh bận làm luận án tốt nghiệp nữa. Nhưng anh hứa sẽ dành cho em một chút thời gian. Em yên tâm nhé, đừng giận anh nha. Anh có việc rồi, thế nhé!”

Tiếng tắt máy lạnh lòng như chưa từng có một thứ tình cảm gọi là tình yêu tồn tại. An cúi mặt xuống, cười nụ cười khiến khóe mắt có nước. Một bàn tay thật dịu dàng đưa về phía cô cùng với tờ khăn giấy:

- Đừng cảm động quá, chỉ là bữa ăn nhỏ cùng những bản nhạc không lời thôi mà.

An không biết người đối diện mình cố tình không hiểu chuyện gì đang xảy ra hay vì không đủ tinh tế để phán đoán sự việc. Cô lau nước mắt, ngẩng lên rồi lại cúi xuống ngay lập tức. Có một đôi khoác tay nhau rất tình cảm vừa đi ngang qua chỗ cô ngồi, người con trai rất giống với người cô đang để làm hình nền điện thoại – giống với Quân. Cô từ từ ngẩng lên. Họ vào quán, ngồi khuất sau chậu sen lớn đặt ở góc quán. Có lẽ họ không nhìn được An, nhưng cô thì nhìn rõ người con trai ấy, mắt, mũi, miệng và cả lúm đồng tiền mỗi khi người đó cười... rất giống.

Cô không dám tin và cứ thế ngồi nhìn như bị đóng băng mà không để ý hai bên má đã thành dòng. Dùng một chút bình tĩnh cuối cùng, cô run run bấm số và cũng không quên để ý đến người con trai kia. Điện thoại vừa kết nối cuộc gọi, người ấy vội bấm nút tắt rồi nhăn nhó. Một phút sau, An chua chát đọc tin nhắn đến: “Anh đã bảo anh đang bận mà. 9h anh qua đón em!”. Rồi sắc mặt người đó biến đổi ngay lập tức, trở lại với nụ cười khiến ai nhìn vào cũng không thể biết vài giây trước anh ta còn khó chịu với sự làm phiền từ cuộc điện thoại gọi đến. Và anh ta tặng nụ cười ấy kèm theo nụ hôn lên trán dành cho cô gái ngồi cùng bàn, hai người họ quấn quýt lấy nhau cho đến khi phục vụ bưng đồ ăn lên, cô gái mới ngượng ngùng ngồi lại vị trí của mình một cách ngay ngắn.

“Chúc hai anh chị ngon miệng!” – Mặt đỏ lên, anh chàng phục vụ quay người đi nhanh sau lời chúc. Lúc đi ngang qua bàn An ngồi, anh lăm lăm rất nhỏ, đủ để ở khoảng cách gần như An có thể nghe thấy “Ngày nào cũng quấn lấy nhau mà không thấy chán! Các bạn trẻ bây giờ lộ liễu quá, ban ngày ban mặt mà như ở nơi không người!”

An cười, cô nhìn vào khoảng không mà cười không thành tiếng. Một lần nữa, bàn tay ấy chủ động lau nước mắt cho cô. Anh cũng nhẹ nhàng kéo ghế ngồi che đi tầm nhìn của cô đến người kia – người mà cô gọi là người yêu. Còn cô thì chỉ biết cười, lúc thì nhìn anh cười, lúc thì nhìn ra đường, lúc lại cầm ly lên để nhấp môi, che đi bờ môi đang run rẩy chực khóc òa. Vị cappuchino không còn ngọt mà hoàn toàn đắng, đắng nghẹn nơi cổ họng cô.

Sau khi nhân viên đưa bill đặt lên bàn, cho đến lúc anh dìu cô ra khỏi quán, tiếng xe cộ qua lại ồn ào mới làm cô tỉnh. Leo lên xe và không cần biết anh sẽ đưa cô đi đến đâu, cô chỉ biết lúc này muốn đi thật xa, muốn trở về Sài Gòn và muốn xóa tất cả ký ức tồi tệ của ngày hôm nay.

- Đây là hồ Gươm, hay còn gọi là hồ Hoàn Kiếm. Đến Hà Nội thì em phải tới đây một lần cho biết. Ở giữa hồ là tháp rùa, em cứ ngồi đợi từ sáng đến tối, thể nào cũng có cụ rùa ngoi lên hỏi em “Vì sao con khóc! Con có biết con khóc trông xấu lắm không?”

Cô bật cười. Anh hài hước hơn cô nghĩ và anh cũng tinh tế lắm. Có lẽ ngay từ đầu anh đã đoán ra mọi chuyện, nhưng lại không hỏi hay nói chạm đến cô để không làm cô tổn thương. Nắng bắt đầu lên cao làm khô những vũng nước nhỏ đọng lại sau mưa, từng vạt nắng chiếu xuống làm mặt hồ như một tấm gương lớn phản chiếu được cả lòng người.

6.

9h đúng, cô có mặt ở khách sạn. Anh đưa cô về rồi lại đi vì có việc. Cô thả mình xuống giường, mắt nặng trĩu vì đã khóc. Một nửa trong cô hy vọng sẽ có tiếng gõ cửa, một nửa cảm thấy sợ cái sự lừa dối của người yêu. Cô trút bỏ bộ váy lúc sáng, mặc bộ đồ đơn giản là quần jean và áo sơ mi. Có tiếng gõ cửa phòng, cô bước ra mở cửa với tâm trạng hết-sức-bình-thản. Người đứng trước mặt cô chính là anh – là anh ta – người lúc sáng đi cùng một cô gái vào quán.

- Chào em! Có quá ngạc nhiên khi nhìn thấy anh không?

- Cũng có!

- Em muốn đi đâu, anh sẽ dành buổi trưa hôm nay cho em. Chiều anh có hẹn với thầy giáo rồi.

- Trùng hợp quá! Chiều em cũng có hẹn với bạn, trưa nay em hứa sẽ đi ăn với họ rồi nên em chỉ có một tiếng để dành cho anh thôi! – Cô lạnh lùng nói.

- Thôi cũng được. Vậy mình đi ăn sáng nhé! Anh sẽ chỉ ngồi nhìn em ăn thôi, hạnh phúc lớn nhất của anh là nhìn người yêu mình ăn đấy! – Quân cười, nụ cười này sẽ khiến cô hạnh phúc đến chết ngất nếu như cô không chứng kiến cảnh lúc sáng.

“Chẳng phải vì anh đã ăn sáng rồi sao?” – An nghĩ và muốn hỏi Quân, nhưng cô không thể.

- Em không muốn ăn sáng, em muốn nói chuyện với anh.

- Vậy... mình đi uống nước rồi nói chuyện. Từ sáng đến giờ anh chạy khắp khoa để xin nghỉ một buổi này, dành riêng cho em thôi. Bạn anh thấy thế còn hỏi đùa anh sao lại yêu xa cho mệt, cần thì nó giới thiệu cho vài em ở gần, nhưng làm sao mà được, vì tình yêu đâu có dễ dàng muốn là được em nhỉ? Giờ anh cũng thấy hơi khát nước, mình ra quán nước gần đây rồi nói chuyện nha em.

Cô nghe như đang nuốt chửng từng lời của Quân, vị giả tạo xen lẫn vị dối trá khiến cô chỉ muốn dùng hết sức mình mà cho anh ta một cái tát. Cô đóng cửa phòng, im lặng đi xuống cầu thang theo người con trai ấy.

7.

- Mình... chia tay thôi anh!

- Hả? Em vừa nói gì? Chia tay là sao?

- Em và anh quen nhau thế nào, anh còn nhớ không? Chúng ta quen nhau qua yahoo, qua mạng xã hội... Khi được anh nói yêu, em đã hạnh phúc lắm. Anh đừng cười em, vì đây là lần đầu tiên em yêu và được người khác yêu, có lẽ vì thế mà em không phân biệt được thật giả, đúng sai.

- Ý em là...

- Em ra Hà Nội với ý muốn xác minh tình cảm của mình dành cho anh, nếu nó đủ lớn, đủ sâu đậm thì em sẽ chấp nhận làm đau trái tim em, làm phiền nỗi nhớ của em để yêu anh, yêu xa. Nhưng khi đặt chân đến đây, em biết mình không thuộc về nơi này và tình yêu của anh không hợp với em.

- Thì anh đã nói em đừng ra đây! Nếu em không ra đây, có lẽ...

- Có lẽ, em vẫn mù quáng mà yêu, mà chờ đợi một người không thật lòng yêu em. Phải không anh? Đừng nhìn em khó hiểu như vậy, em không phải đứa con gái thông minh, nhưng em biết dừng đúng lúc điều mà nó không thuộc về em. Đừng tỏ ra đang ban ơn cho em, vì em không cần một tình yêu ban ơn. Giờ em nhận ra thế giới ảo và hiện thực khác xa nhau lắm. Thế giới ảo ngọt ngào bao nhiêu thì thực tại lại giết chết con người ta dễ bấy nhiêu. Em nghĩ anh cũng không cần em nói thẳng lý do, anh cũng biết em đang nói về chuyện gì. Nếu anh chưa hiểu, em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện em nhìn thấy vào sáng nay tại quán Y.

- Quán Y... Em... Em đã nhìn thấy...?

- Đâu cần em phải kể nữa anh nhỉ? Hết một tiếng của em rồi, em có hẹn nên em đi trước. Tiền nước em trả xem như phí thuốc sáng mắt, sáng cả trái tim em. Tạm biệt anh.

An đặt tiền xuống bàn rồi đứng lên, đi thẳng ra khỏi quán mà không nhìn lại.

- Em đứng lại! Em theo dõi anh phải không? – Quân nắm chặt lấy tay An, anh không quan tâm đến việc đang xiết chặt tay cô, rất đau.

- Em không hành nghề thám tử, cũng chẳng cuồng anh đến mức phải theo từng bước anh đi. Chỉ là ông trời có mắt, giúp em nhận ra sự thật sớm hơn mà thôi. Sự thật là với em, anh không là gì cả.

- Em nói dối! Em đang giận anh. Anh không là gì với em ư? Vậy em ra Hà Nội làm gì? Chẳng phải để gặp anh sao?

An cúi mặt, đến giờ phút này cô không biết phải nói dối người đối diện và dối lòng mình như thế nào nữa. Lúc nụ cười đắc thắng của Quân vừa lộ ra cũng là lúc có một bàn tay kéo lấy tay An lùi lại phía sau mình, sau đó hào phóng đặt lên mặt Quân một cái đấm đủ làm Quân choáng váng. Mọi người xung quanh nhìn cả ba người, hầu như ai cũng ngẫm nghĩ đang có chuyện gì xảy ra nên chỉ sau vài giây, ai cũng lo làm công việc của mình. Quân tức giận, nổi khùng nắm lấy cổ áo người lạ:

- Mày là ai?

- Tao là người lạ, nhưng không phải loại dê tiện như mày, khiến một cô gái phải tổn thương.

- Người yêu tao thì tao có quyền, không liên quan đến mày. Không muốn chết thì biến!

- Đồ dê tiện! – Một cú đấm nữa khuyến mãi cho Quân, nhưng là của An, cô đứng sau người lạ và tay thì đã nắm chặt từ lâu. – Anh có quyền gì thế? Quyền được đùa cợt với tình cảm của người khác à? Thế thì anh chọn nhầm đối tượng rồi, trò chơi kết thúc!

An quay đi, một lần nữa cô đánh rơi những giọt nước mắt xuống Hà Nội, thứ mà không nhặt được cũng không thể lấy lại được. Cô không biết mình làm đúng hay không khi cư xử với mối tình đầu kéo dài hơn 2 năm của cô như vậy, dù chỉ là trên thế giới ảo, nhưng tình cảm của cô là thật, trái tim thổn thức này là thật. Cô bước một mình trên đường phố Hà Nội xa lạ, không biết điểm đến là đâu, nhưng cô bắt đầu đau, nổi đau như bị ai đó cướp mất thứ mà cô đã nâng niu, hy vọng từ lâu.

Yêu xa, những tưởng nếu chia tay nỗi đau sẽ nhanh nguôi ngoai, nhưng... cô đã nhầm. Cái nỗi đau không thể gọi thành tên, không thể viết thành dòng và không thể nói thành lời nó còn tẻ gấp trăm ngàn lần một cái tát, một cơn nóng giận rồi chia tay. Anh đi đằng sau, khi đêm đủ đậm, đường phố đủ đông giờ tan tầm, anh đi nhanh lên phía trước rồi thật nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

8.

Đêm hồ Tây, có một cô gái ngồi mượn bờ vai của chàng trai lạ mà khóc.

An đã kể hết mọi chuyện với Duy – người lạ đi cùng chuyến bay, ở cùng khách sạn với cô và còn giúp có đủ can đảm để chấp nhận sự thật khi anh đến nơi cô nói chia tay với Quân. Tổn thương đầu đời về một mối tình trong thế giới ảo khiến cô chỉ biết khóc. Duy không nói gì, chỉ im lặng ngồi nghe cô kể rồi nắm lấy bờ vai nhỏ của cô mà vỗ về.

- Em có muốn nghe anh kể về Hàn Quốc không? Thật ra anh cũng rất yêu đất nước ấy như em yêu Hà Nội, anh cũng nuôi hy vọng sẽ qua đó và khám phá những điều anh được học. Rồi biết đâu anh sẽ yêu một cô gái người Hàn, sẽ có những đứa con mang dòng máu Việt – Hàn... Nhưng ước mơ là ước mơ, đôi khi nó là giấc mơ em ạ. Biết đâu sẽ có lúc anh phải rơi nước mắt khi đặt chân lên nơi mà anh muốn đến bởi những điều không như anh nghĩ. Nhưng tất cả là trải nghiệm, là bước đệm để anh đến gần hơn với điều anh yêu quý thật sự. Thế nên em hãy coi như em vừa đi qua một chương ngại vật, vấp ngã cũng khá đau đấy, nhưng đứng lên được rồi thì em sẽ trưởng thành hơn...

Duy nói rất nhiều, lúc này An lại chỉ lắng nghe anh kể mà không đáp lại, cô cảm giác bình yên khi được anh khoác thêm chiếc áo của anh lên người mình. Càng về khuya, Hà Nội càng yên tĩnh, không giống với Sài Gòn sống về đêm. Đêm Hà Nội, để lòng người lắng đọng với muôn vàn nỗi niềm.

9.

Duy đưa An ra sân bay, hai người nói lời tạm biệt vì Duy còn vài việc phải giải quyết ở Hà Nội.

- Em có tin anh và em sẽ gặp lại nhau lần nữa không?

- Câu trả lời của em là... nếu mình có duyên!

Không có một lời hứa hẹn nào, nhưng cả hai đều biết sẽ có ngày gặp lại, dù ở Sài Gòn hay Hà Nội hay bất cứ đâu. Trước đây An không tin vào chữ “duyên”, nhưng biết đâu đấy, người ta thường nói “Ba lần không duyên cũng nợ” mà...

Tạm biệt Hà Nội, trở về với Sài Gòn náo nhiệt, cô gái đợi chờ một chữ “duyên”.

GreenStar